

Οἱ ἀρχαῖοι Σκύθαι κατὰ τὸν Ἰουστίνον ἀντι πάσης κατοικίας εἶχον τὰ ἐκ δερμάτων κεκαλυμμένα ἀμάξια αὐτῶν. Καὶ παρὰ τοῖς Ταρτάροις ἔτι τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν μόνην αὐτῶν στέγην. Οἱ Γερμανοὶ εἰς τὰς οἰκοδομὰς των δὲν μετεχειρίζοντο, οὔτε λίθους, οὔτε πλίνθους, οὔτε θηραϊκὴν γῆν, οὔτε ἄσβεστον· αἱ κατοικίαι των ἦσαν χονδροειδεῖς χαμηλαὶ καλύβαι κατεσκευασμέναι ἐξ ἀκατεργάστων ξύλων σκεπασμένων ἕκ καλαμῶν μὲ ὀπήν εἰς τὴν κορυφήν, ἵνα ἐξέρχεται ὁ καπνός.

[Ἰ. Ἀθηναί, Μάιος τοῦ 1911].

Α. Θ. Ν. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ

ΠΑΛΑΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΡΥΓΗΤΟΥ

Το λέει ὁ πετροκότουφας ἔστο δροσερὸ τ' ἀνλάκι,
τὸ λέν' στὰ πλάϊα ἢ πέροδικες, στήν ποταμιὰ τ' ἀηδόνια,
τὸ λέν' σι' ἀμπέλια ἢ λυγερές, τὸ λέν με χίλια γέλια,
τὸ λέει κ' ἢ Γκόλφω ἢ ὄμορφη, τὸ λέει με τὸ τραγοῦδι :
— Ἀμπέλι μου πλατύφυλλο καὶ καλοκλαδεμμένο,
δέσε σταφύλια κόκκινα, νὰ ἴμπῶ νὰ σε τρυγήσω,
νὰ κάμω ἀθάνατο κρασί, μοσχοβολιὰ γεμάτο,
μέσ' στὰ κατώγεια τὰ βαθειὰ σὰν μόσχο νὰ τὸ κρύψω,
νὰ τὸ φυλάξω ὀλάκαιρες χρονιές, ἀκέροτους μῆνες,
ὥς που νὰρθῆ μίαν ἀνοιξι, νὰρθῆ ἕνα καλοκαῖρι,
νὰ γύρῃ ἀπὸ τὴν μακρονὴ τὴν ξενητεῖα ὁ καλὸς μου
νὰ κατεβῶ μέσ' στήν ἀνλή, νὰ πιάσω τ' ἄλογό του,
νὰ τὸν φιλήσω ἀγκαλιαστὰ στὰ μάτια καὶ στὸ στόμα,
νὰ τὸν κερᾶσω, ἀμπέλι μου, τ' ἀθάνατο κρασί σου,
τῆς ξενητεῖας τὰ βάσανα νὰ πᾶν', νὰ τὰ ξεχάσω.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

τῶν λειμώνων τούτων συζῆ ἐν τῇ οἰκίᾳ του μετὰ τινος βόα καὶ τινος κροταλίου ὄφεως. Ὁ παράδοξος οὗτος συνοικισμὸς φαίνεται ὅτι βασίζεται εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς προμηθεῖας τῶν τροφίμων καὶ τῆς ἀμύνης κατὰ παντὸς κινδύνου. (L. Büchner, L'homme selon la science, σελ. 289-90).

1 Καὶ σήμερον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ῥωσσίας αἱ οἰκίαι κατασκευάζονται μόνον ἐκ ξύλων κατεργασμένων διὰ μόνου τοῦ πελέκειος.